Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Vadaty Tizer.
(Pokrač.)

KAPITOLA XXVII.

Ani k tomu jsem se nemohl přemoci, abych se někde na stáro usadil, abych se jednomu zamilovat nebo na dobro oddal. Během těch dvou let pracoval jsem na lodi, v továrně, v dolech, ve škole, v redakci, mně se zdá že i v divadle, v městských kancelářích i v odlehlých lesních samotách a naposledy najdete v pomlm hospodářství. Už jsem se nadál, že se mne bude pořádný sedlák ukonovat: to sedalo to ve mně vždy, ale doe v noci mě to přehalo, jako bych byl pytel plný lidí—pokojně chvilky jsem nemši, až jsem se lekl: Co, odkudsim si na nějaký náušek do Čech; snad stačí už jen nějaký týden. Podívám se, co tam staří známí dělají, pak se ve jmenu páně vrátím, otevřím a docela dle receptu pastora Hrozinky žíti budu. Nějaká Ruska se přece pro mne najde. Ba fuška—abych byl si mohl fuška zrovna z Čech přivézti! Na mou duši, pojedu si do Čech hledat novou!"

Padil mluvil s tak veselou lehkostí, že se Čacký opět bezděky usmíval. Opravdu, mezi vypravováním se z Padila učinil docela příjemný člověk, a také příběh jeho byl dosti zajímavý, jen kdyby do něho nebyl tak často pusnou míchal.

"Od té chvíle, co se mi ta myšlenka hlavou kmitla, byl jsem jako u větru," dokládal. "Co si mě pohánělo k největšímu chvatu—byl to nejspíše můj dobrý duch, neboť jsem do Čech dorazil zrovna v nejvyšší čas. Nebudete se divit, že jsem v Čechách nejprvé zamířil do kraje, kde jsem byl svou znejmilejší zanechal."

"Vždyť jest provdaná..." podotknul Čacký.

Padil po tu chvíli na znak ležev pojednou se na zemi posadil a očima na faráři utkvěl.

"Ničeho," řekl. "Z toho mračna nebyl déšť. Není vdaná — jakož vašnosti zcela dobře povědomo."

"Mně?"

"Doufám, že jsem nemluvil nadarmo—že mi teď už rozumíte."

Čacký povstal a s vážným důstojnem promluvil: "Nejste-li odpůrcem od víry a nenávistníkem každého katolického kněze, nerozumím především, co vás pohnulo, že jste přišel zasypávat mě urážkami a vyhrožovat mi násilím."

Padil jako vyplašený jelen skočil na nohy.

"Že nerozumíte, pane?" zvolal s náhlým výbuchem. "Přišel jsem s vámi dnes po dobrém jednou—nerozčerťujte mne svým zapřením! Mezi vámi a dámou vím dobře povědomou je jistý pomlv, jistá přízeň, o které já mám nejpatrnější důkazy, na kterou se nemohu krotce dívat, kterou nebudu trpět—která bude mým i vaším neštěstím, jestliže jsem k vám nyní mluvil nadarmo!"

Při každém z těchto výroků se mračení a hlas Padilův stávaly hroznějšími. Líce Čackého na jeden okamžik přeletěl živý ruměnec, pak je pokryla hluboká bledost. Nevěděl, máli Padilovi odpověděti aneb raději beze slova záda ukázati. Každý třetí člověk, jenž by je byl v tu chvíli proti sobě státi viděl, byl by jistě řekl, že jsou nyní teprv na počátku ostré půtky.

Pojednou sebou oba bezděčně pohnuli, jeden od druhého zraky odvrátili a tajíce dech všecku svou pozornost jinam obrátili. V Bukově vypuknul pokřik a každým okamžikem se vzmáhal.

"Hoří!" zvolal Padil na vše ostatní zapomínaje. "Hoří! A mně se stalo ještě horší neštěstí!"

A za Čackého už ani nepohlédnuv hnil se tam, odkud hlasové poplašeného nářku zaznívali. Čacký následoval příkladu jeho.

KAPITOLA XXVIII.

Zástupy vojska v Bukovou dorážejícího byly zatím čím dále tím více vzrůstaly; silnice jim nestačovala, i hnaly se po obou jejich stranách drahou čím dále tím širší. Pole posetá obilím a pokosená zelinami se pod jejich nohama proměňovala ponenáhlu v udupaný mlat.

Vesničané patřili na to s udivením ale bez hořekování. Jazykové jejich se teprvé pak opět hlučněji rozvázali, když proud vojska od vesnice odehnajícího se přetrhl, za to však vždy větší množství jeho nad vesnicí se hromaditi a po polích, loukách, zahradách i lesích do lítého rozkládati se počalo. Jednotlivci sborově se potkávali a rozestavovali, důstojníci sem tam kvapně pojíždělí, dále na vřícně důstojníci s rozpálenými a upocenými tvářemi umísťovali díla, obsazujíce jich šetí do krajiny, odkud byli přišli.

Rychleji než po telegrafu rozneslo se v Bukově povědomí, že se vojskem tady rozestaveným v patách se valí mračna Prušáků, že mu nelze dále prchati, že mu nesbývá než podstoupiti s nepřítelem krvavý zápas—že tedy co nevidět ručnice i děla počnou hřmíti, pumy, granáty a ohnivé věnce až do vsi lítati, sem rozrývati, lidi kácati, stavení zapalovati. Náhlá hrůza ovládla všecky lidi. Ženy a děti propukly v soustlí nářek, ani nejodhodlanější a nejrozumnější mužové nevěděli sobě rady a pomoci. Povstal nevýslovný zmatek — lidé se podobali prachu, jejžto neviditelná vichřice náhle ochvacuje, v divokém víru zmítá pak zase do všech úhlů světa rozptyluje.

Do toho zmatku dostali se Padil i Čacký, jeden na druhého nic už nedbajíce. Kolem farářů se vyvalo a vběhla valná část obce. Kdosi zvolal, aby on neštěstí zamezil—a hned jiní jak o závod naň doléhali prosbami, aby spěchal k pánům, kteří tomu vojsku velí, a pro bůh je pohnul, by se tady v bitvu nepouštěli.

Nebylo lze oddolati ani odmluviti. Vzav s sebou některé sousedy, ubíhal Čacký do ležení, které se zatím nad vesnicí stvořilo. Za nimi se v tu stranu skoro celá obec vyhrnula. Tam čekali; a kdyby se vyslaní byli vrátili se zprávou, že nic nepořídili, mnohý se by byl rovně odtud mimo ves utíkal do kraje, kde by ho kule nedostihly.

Na štěstí však kněz i průvodcové jeho přinesli všem dobrou útěchu: nešlo tady o bitvu alebrž o to, aby voje sobě oddechly a jídlem i nápojem posilnily; co se zdálo přípravami k boji, bylo jen provedením pravidel obyčejné opatrnosti. Vesničané hlasitě děkovali bohu, že poplach byl planý, a rozešli se domů. Bylo jich tam potřeba; neboť již přicházeli vojáci shánět potravu pro sebe a píci pro koně.

Všecek uondán přišel Čacký na faru. Tam byly ženské také dosti strachu poměly, ale když se zjistilo že není a nebylo žádného nebezpečí, z úskosti vpadly u veselost. Zvláště slečna Johana překypovala dobrým rozmarem; znamenalať, že domácí pán na těle i na duchu je skličen, i vynakládala všechnu svou obratnost, aby neblahý duch zádumčivosti a tesknoty z jich malé družiny byl vypuzován.

Čacký byl neobyčejně roztržitého mysli; i přišlo mu velmi vhod, když pečlivá Johana důtklivě mu radila, aby sobě po takovém namáhání hodinku odpočinul.

"Granátů a kartáčů se již po druhé lekat nebudem," dokládala. "A k čemu by ještě bylo nutně mužských rukou a mužské hlavy potřebí, zastanou mužové na slovo vzatí, Vlašťovička a Liška."

Dobré rady uposlechnul Čacký ochotně, avšak jenom na oko. V celém domě se po nějakou hodinu hlasitý zvuk neozval, by odpočinek jeho nebyl rušen, ale on přese všecko svoje uondání ani jednou nezkusil oči zavříti a zdřímnouti...

Jakmile byl Padil ve svém vypravování jmeno Habrové a jmeno pastora Svobody vyslovil, nebylo Čackému už ani na okamžik pochybno, že ton jeho nejmilejší jest Albína Tichá. Kdyby o tom byl zevrubněji přemýšlel, byla by se mu ze proti této domněnce naskytla nejedna podstatná námitka: takto ale na rozumování u něho nedošlo, a v nitru jeho vedli slovo jen pobouření citové, čím dále tím hlasitěji a tím nepříjemněji. Padil tedy nebyl na něj pro nic jiného rozesílen, než pro Albínu Tichou! Padil tedy znal jeho jediné tajemství, netoliko věděl o jeho první lásce, ale měl i se to, že posud trvá. O tomto svém tajemství Čacký posavad ani živé duši nehlesnul: bylotli tedy prozrazeno, prozradila je Albína. A prozrazeno bylo—bylo zneuváženo a shanobeno. Albína se i nyní k němu chovala s přátelskou laskavostí: to byl klam, to byla tarisejská škrobalka, Albína se k němu vlídně tvářila, jen aby ho přivábila do rozpaků, snad aby ho svedla k nějaké nerozvážnosti: v tucho dělala si z něho šašky svému otci, Padilovi a kdo ví komu ještě jinému všecko vypravovala, snad na base snada desetkrát více přemýšlela! Pastor, Padil i Albína tvořili proti němu jeden spolek; o pastorovi a Padilovi nebylo mu to nic nového, avšak že ho slečna Tichá tak ohmetným způsobem oklamala, to všecku duši jeho naplňovalo nejbolestnější trpkostí. Posavad byla byla před duchem jeho stála tak dobrá, čistá i vznešená—nyní se to všecko zvrhlo v nicnost, prohnanost a sloba. Jediné růžové vzpomínky jeho mládí byly pokáleny, úcta, kterou k ní byl posud choval, proměnila se v odlivost—v srdci jeho, které k ní samotné tak něžnými pocity poutáno bylo, vysoko vyšlehli plamenové pohoršení.

Vyskočil ze svého křesla, přistoupil ku skříni, od nížto klíček vždy u sebe nosil, otevřel spradka, vyňal fotografie, které podnes patřily mezi jeho poklady, ani jednim pohledem na ně nepopatřil, alebrž sebaliv je do nejbližšího zbytečného papíru, strčil vše do kamen a podpálil sirkou.

Když plamen vyšlehnul a bílý papír věčihledě v černý troud se obracel, vztýčil se náš hrdina v celé své výši, a zdálo se mu, že s něho spadla poslední jeho světská slabost. Nyní již neměl mu co vytýkati ani Padil ani pastor ani jeho představený v lesknavé vlásence—nyní mu vlastní svědomí jeho dávalo nejchvalnější svědectví. Kdyby v ten okamžik byla vstoupila Albína Tichá se svým nejluznějším úsměvem, byl by se jí s mrazivou chladností postavil, byl by se jí docela jiným člověkem okázal než posavad, byl by jí strhl klamnou škraboušku, byl by ji zdrtil!

Tak dobyl v sobě samém velikého vítězství—ale síla jeho byla při tom vyčerpána. Ruce i nohy se mu chvěly, srdce v něm bušilo a dech mu nestačoval. Usednul opět a chtěje se vnutiti v jiné myšlenky, zadíval se do jakési knihy. Za několik minut spozoroval, že zrakové jeho přeběhli písmeny několika řádek ale že hlava jeho nic neví o tom, co četli. Odstrčil knihu avšak váhal ohlednouti se: bylo mu, jako by za jeho zády stály dvě přísné bytosti čekajíce, až se obrátí, aby jej utkaly svými výčitkami. Jedna z nich byla skříň, ze které zmizelo několik obrázků, druhá z nich byla kamna, ve kterých přibyla špetka lebýnkého popele. Čacký pojednou cítil, že co v této hodině vykonal, byl skutek násilnický, urvalý, v jakémsi vášnivém opojení spáchaný—skutek zrovna krvavý. Bezděky pohlédnul po očku na svou pravici, zdali neokrvavěla, nezčernala aneb jiné stopy svého násilnictví nepodržela. A nad kým se tolik zapomněl? Předně nad sebou samým: sraziltě vlastní rukou ze své minulosti onen květ, na němž nebylo poskvrny, v němž nebylo jedu, v němž nebylo sprostoty. Za druhé nad Albínou Tichou; sobě ublížil, jí ukřivdil. Před malou chvíli aspoň v myšlenkách byl k ní nespravedlivý, tvrdý, urputný; teď zas mu již vnitřní soud pravil, že si takové křivdy od něho nikdy nezasloužila, nechať zdání jakkoliv proti ní svědčilo. Vstoupila mu náhle živě na oči, avšak kolem rtů jejích nebyl rozložen luzný úsměv nýbrž těžké hoře a z očí jejích volně kanula slza za slzou. Tak byl ji naposledy viděl a musil v uleknutém duchu zvolati: "Onať nešťastná!" Tehdy netušila, že by ji vidělo jiné oko mimo oko božské, tehdy spatřoval její pravou tvář beze vší škraboušky. Jak snadno dnes zapomněl, co tehdy mimo vůli její poznal, že její srdce čímsi valně trpí. Tak ji teď viděl před sebou zase, i bylo mu, jako by on svým skutkem byl na její tvář vepsal to hoře a z očí jejích vyvolal ty slze.

A přece zas musil sobě říci, že to Padil o ní rozmlouval, že je dcerou pastorovou. Jak ale, jestli teď už o Padilovi slyšeti nechtěla? jestli ji ctec do něho nutil? Dalo se vůbec myslitti, že by Padil pro ni byl vhodným ženichem? Do nejdelší smrti ne! Mohl býti nějaký její Lamželeso, mohl býti žalkem jejího dvora, nikoli však pánem jejího srdce. Snad odtud vyplývalo její neštěstí...

Čacký pozen vnitřní nepokojem opět povstal. Ačkoliv se v pokoji na pohled nic nezměnilo, jemu zdála se v něm býti pravá spousta. Nemohl snésti pohledu na onu skříň, kde nebylo více žádných fotografií pečlivě uschovaných, od níž teď nemohl nikdy více bráti k sobě klíč:—cítil se tu jako v mučírně, i kvapil z té neblahé samoty ku svým hostům.

Dobře učinil. Slečna Johana měla bystrý zrak—v tu chvíli znamenala, že veleblíčkovi odoučinkem tak málo bylo zpomoženo jako prvé její veselosti: ba teprv bylo patrno, jak jest přepadlý. Johana byla dobrou vychovatelkou, a to jest ve mnohých případech tolik, jako dobrou lékařkou. Brzy vypozorovala, že Čackého, jenž byl samá dobrota, cosi hloda, a čím se pečlivě skrývá. Navrhla, aby sobě všichni vyšli ven, že nyní pod střechou bez toho nesnadno vydržeti, hledě jej rozptýliti a pobaviti a nepozorovaně vyzkoumati, jaké se povahy jest břímě, jež ho tíží.

Baviti uměla až milo. Čackému bylo jako ve kraji, nad nímžto se dlouho černá obloha klenula, až pojednou skrze neviditelné chmury pronikne jasný pruh zlatých paprsků, doletí k zemi a čeho se na ni dotkne, vše obživuje, skvěje se a směje:—takovým pruhem zlatého světla byl hovor Johanin, volně letěl se předmětu na předmět a každému dodával zvláštního půvabu. Hlavní věcí bylo, že všechen hovor její odušev hovala upřímná srdečnost k Čackému. Poněvadž paní kasírová cele svými dětmi zaujata byla, rozmlouvali veleblíček a stará slečna jen mezi sebou. Čackému bylo brzy mnohem volněji; žehnal v duchu své společnici, že mu poskytuje úlevu, a pomýšlel už i na to, že by mohl na ní vyzvěděti, co jí o Padilovi známo. Několikrát mu první ostýchavá otázka jižjiž na jazyk sedala, však přese rty jí dostati bylo nesnadno—až byla pojednou docela zaplašena. Příčina toho také souvisela s Padilem.

Tento přesvědčiv se, že v Bukově neboří aniž jiné neštěstí se nestalo, vyšel opět za ves, ale opačnou stranou, i podniknul prazvláštní cestu. Aspoň desetkrát změnil její směr; tajemství její spočívalo v tom, že se chtěl dostati docela jinam, než kam z počátku směřoval. Aby pravý úmysl svůj zakryl, volil netoliko dalekou zacházku ale namnoze jen se kradl a plížil jak hotový zákeřník.

Potom se zadívaje octnul se posléze na svém místě. A to bylo proti lázenskému domu ve křovinách, pokrývajících jednu část návrší, na kterém i kaplička stála. Ačkoliv byl na číhané, přece ručnici svou docela odložil; a poněvadž měl dosti času ale neměl co jiného dělati, ba neměl ani sebou pohnouti, pustil se sám sebou v duchu do rozmluvy.

"Ani orlí oko by mne tady nevypátralo—když ona o to místo zrakem zavadí, nemá ani nejmenší potuchy, kdo se tu skrývá. Kdyby to tak věděla! Kdyby si tak maní sem vyšla a z tichounka se za mne přiloudila a pěkně se na to dívala, kterak muž, jenžto jí veřejně neivzdorovitější vzdory vyvádí, zde jako ježek schoulen jest a oči sobě potrhati může, jen aby zahlédnul její tvář neb aspoň její prst neb aspoň její rukáv neb aspoň její stín! U všech rohatých čertů, že jest mi toho potřeba! Kdybych ji byl jinak našel, kdybych byl mohl povolit své radosti, podat jí svou ruku, sevřít ji do své náruče——tisíc láter! Já se z toho naposleď přec jen do pravdy zblázním!"

Čtenář již uhodnul, že se Padil z úkrytu svého díval do oken paní Potocké. Když se tam chvíli nic neukazovalo, počal svůj druhý monolog.

"Mohl bych se věru stydět! Jeli pak ve mně ještě něco mužného anebo jsem již zfinéná habeť? Co pak tady vlastně chci? Dělat se neskonale smešným! Zdravý rozum jen jedno káže: abych tady nechal vší komedie a jechal co nespěšněji na svatou Rus, pěstoval tam do smrti pšenici a konopí, i smál se do smrti hlouportem, které jsem tady vyvádil!"

Škubnul sebou, jako by chtěl vyskočit, ale nečinil více, nežli že si rukama vjel do vlasů.

"Kdybych jen ji byl neviděl!" spustil do třetice. "Kdybych jen byl nezvěděl, že je zase svobodná! Na Rus dojeti, o to je hej! Ale zas tím nemíti stání, zas se potloukati od Odésy do Archangelska, od Dněpru až k Obi a vždy s sebou nosit zas ten starý obrázek! Ó ten osudný obrázek! —Přišla!"

Zahlédl v pokoji postavu paní Potocké; však sotva se mu před očima kmitla, již zmizela zase.

"Je smutná — tuze smutná," mluvil k sobě Padil, ačkoli—mámeli pravdu vyzraditi — tváře vdoviny hrubě ani neshlédnul. "Je vidět, že ji to hloda. Ale já nemohl jinak — já nemohl býti dost přetným!"

Po nějaké chvilce pokračoval: "Ano, má přítomnost byla docela na místě. Ale přítomnost nesmí se státi tvrdostí. Musil jsem ji potrestat—ale nesmím ji zlomit. A snad bylo by už na čase, abych ji dal na srozuměnou, že nejsem kat, že nejsem kámen, že se mohu obměkčit, že dovedu býti velkomyslným, že jsem schopen přijmouti ji na milost."

Paní Potocká se opět ukázala v pokoji.

"Což pak dnes nebude žít?" ptal se náš myslivec. "Hezky tiše u okna—to ji nejlépe sluší. Při tom ji, trvám, nejspíš přicházejí kající myšlenky. Ne—dnes si tu dlouho neodpočinu: ona odchází."

Vdovička si před zrcadlem dávala klobouk na hlavu.

"Na moutě duši," tvrdil sobě Padil—"ona už hledí lítostně, že to člověku srdce projímá. Snad jsem byl přec jen příliš krutým."

Paní Mína vstoupila do okna, aby je před odchodem zavřela; před prudkým světlem venkovským maličko přimhouřila oči.

"Žádná klášternice nepohlíží do krásného božího světa okem zachmuřenějším," šeptal si Padil. "Je čas tuto tvářičku zase ozářit. Je čas, počít s milostí."

Po nějaké minutě vyšla mladá paní z domu i dala se v stranu panského dvora. Padil opustil svou zálohu a po nových jen že menších oklikách spěchal nazpátek takovým spůsobem, že mohl paní Míně jako náhodou přicházeti vstříc. Tu ona pojednou uhnula v levo a místo ke dvoru zaměřila v stranu zámeckou. Padil, nechtělli milost, k nížto byl odhodlán, donésti do lázní, pod okna, do kterých se před chvilkou dívil, musil bez dlouhého rozmýšlení učiniti nový smělý obrat a zostra vykročiti. Ve zdejších hájích bylo na štěstí možno takový pochod provésti, aniž by to bylo příliš okatě.

Jestliže se kající vdovička modlila, mohla sotva odříkati více než pouhý otčenáš, když kde se vzal tu se vzal vedle její cesty myslivecek—myslivecek dobrých šest stop vysoký a přiměřeně rameatý. Při těchto svých rozměrech mohl se dobře nadíti, že ho krasavice nepřehlédne, zvláště proto, že nekráčela v zamyšlení nýbrž docela bystře kolem sebe pohlížela. Však podivná věc — před samým takořka jeho nosem ale na druhé straně cesty spozorovala i utrhla paní Potocká drobnou lahůdku: myslivečka nespozorovala!

Nemělli opět zůstati samoten se svojí minulostí, musil na sebe jiným spůsobem obrátit její pozornost. Přestoupil z nohy na nohu. Ona si toho nevšimla. Ohnal se rukou, jako by mouchu zaplašoval, i zaševeli při tom větví: ona toho nedbala. Nyní bylo třeba jednati se vší rozhodností.

"Dobré odpoledne, milostivá paní," pozdvihnul Padil hlasu svého smekaje a ukláněje se.

Ona se na něj neohlédla i neodpověděla.

"Už mě neznáte?" ptal se on.

Ona šla mimo něj zrovna tak, jako by stál i mluvil sto mil od ní daleko.

"Nechcete mě slyšeti?"

Věra—nechtěla!

"Nemáte pro mne ani pohledu?"

Pohlédla na něj po prvé—ale ani ne tak na něj jako spíše na špičku jeho boty—to však postačovalo, aby najisto věděl, že jejt pohled zvlášť krásivé blesky. Že ale jednou již k milosti byl odhodlán, nedal se odstrašiti.

"Nemáte pro mne ani slova?" promluvil k ní pozdvoje.

A ona teď i hubinku svou pootevřela.

"Mám pro vás slovo," pravila tiše a dosti lhostejně—"však jen jedno slovo, první a poslední: vyprosím si, abyste mi nikdy více do cesty nevstupoval, abyste nikdy více nepokoval pokus se mnou mluviti!"

Kterýpoli horánka by tak nefukávaná, tak určitá žádost nepodila?

"Hezky mluvíte s dávným přítelem," pohotknul myslivecek, v jehož statečné tváři se za to minutku snad všecky barvy vystřídaly.

"Vy neznáte mne—já neznám vás. A dost!" odvětila vdovička tak nenucená, jako by pravila, že je dnes horko aneb že tu matičkalka lipezně zavání. Hned potom brala se svou cestou dále majíc hlavinku vztýčenou, jako by jí na skřivánkovi pod oblohou zpívajícím stokrát více záleželo, nežli na všech Padilech tohoto světa. Po smutku, po lítosti, po kajícnosti už ani myslivecek žádné stopy na ní neviděl.

Stoje pořád na jednom místě jako přimražen neodvracel od krasavice oči, ačkoliv hrubě nedoufal, že by snad se vrátila aneb uchystanou přijala, i kdyby ji za ní donesl. Neučinila od něho ještě ani sto krůčků, když se o něco výše na cestě před ní z háje na pravo objevili páter Čacký, slečna Johana a hnedle za nimi paní kasírová se svými dětmi. Mína k nim s patrnou radostí pospíchala, potřásala rukou Johaně, faráři i jeho sestře.

"Štěstí, že vás potkávám," slyšel ji Padil ještě mluviti. "Však jsem chtěla jít na faru."

V nejbližší chvilce dali se zas do háje pěšinou na levo.

Čacký se paní Potocké potají poněkud zalekl a sice jen proto, že se mu hlavou mihla myšlenka: "Mohla by tu s ní také slečna Tichá být!..." Když tu slečny Tichá nebylo, upokojil se. O Padilovi ovšem hovor začínati již nebylo možno. Ale on myslil na něj dále—myslil si ho na Habrovské faře, naproti němu satanskou tvář pastorovu a v pozadí za nimi smutkem zastřené líčko Albínino...

Jest už čas, abychom se také my na Habrovskou faru podívali.

KAPITOLA XXIX.

Tou asi dobou přicházel pastor Svoboda domů z nějaké obecní porady. Tvář jeho byla rozpálena i uzardělá, však neměla zhola nic satanského do sebe, nýbrž prozrazovala dobromyslnou starostlivost. Sivé jeho oči byly velmi bystré a mohly dobře náležeti hloubavému pozorovateli aneb člověku lišákovi: ale pastor nebyl ani jedním ani druhým; na myslitele byl trochu pohodlný, na chytráka byl prost špekulace a lsti. V pravdě jeho bystré oko bylo zrcadlem ducha jasného a veselého.

Fara jeho byla starý pouze přízemní dům s hlkými malými okny, za nimž nebylo jiné zvláštnosti, nežli že byl na poledne, na východ na západ až po střechu hustou zelení obrostlý. K tomu jej se všech stran obklopovala zahrádka, která jen proti silnice rozdělena byla jedinym vchodem do domu. Stavení toto nebylo ani valně úhledné ani příliš pohodlné; ale pastor Svoboda nebyl by je vyměnil ani za nejnádhernější palác. Nejednou mohl se přestěhovati na jiné výhodnější místo, o které mnozí mezi sebou závodili a které by jeho minulo; však on se nikdy jinam nehlásil a na každé vybídnutí shora vždy bez rozpaků odpověděl záporně.

(Pokračování.)